

Het Laatste Huis

In de bossen van Bergen

Het Laatste Huis

In de bossen van Bergen

Samson Spin

Het Laatste Huis
in de bossen van Bergen

Copyright © 2017 Samson Spin

Contact: info@samsonspin.nl

Auteur: Samson Spin

Omslagontwerp: fabster

Vormgeving binnenwerk: fabster

Tekstcorrectie:
Peter Kanters – De Schrijfdokter
info@deschrijfdokter.com

Literaire Paranormale Thriller

ISBN 9789402160055

NUR 330

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

INHOUDSOPGAVE

01 – NAJAAR 1965	7
02 - ZWIJNENKWIJL	11
03 – SPIEGEL	20
04 – KARKAS	28
05 - SWASTIKA	34
06 – LIMOUSINE	40
07 – PUZZEL	46
08 – ONDERGRONDS	51
09 – GERAAMTE	57
10 – OPGESLOTEN	65
11 – DUIVELSKIND	69
12 – MISLUKT EXPERIMENT	73
13 – EXECUTIEPELTON	80
14 – TWINTIG JAAR	87
15 – TERUG	92
16 – LABORATORIUM	98
17 – GRIJZE MASSA	106
18 – WATERPUT	112
19 – DEPENDANCE VAN DE HEL	117
20 – GEHEIM ONTRAFELD	122
21 – WAT IS WIJSHEID	128
22 – LANCEERBUIZEN	135
23 – KOMEET	142
24 – KOETSHUIS	149
25 – DUIZENDJARIGE RIJK	155
26 – HITLER, EVA, MENGELE EN KINDEREN	160
27 – HET LAATSTE HUIS	164

01 – NAJAAR 1965

Het regent pijpenstelen in het najaar van 1965.

Wilde zwijnen doorklieven de natte prut van het achtergelaten grasland waar al jaren geen boer meer heeft durft te komen. Het oude verlaten jachthuis is in desolate toestand achtergelaten en sinds de oorlog niet meer bewoond door mensen, omdat in de Tweede Wereldoorlog de meest vreselijke zaken hebben plaatsgevonden. Het pand waarvan de deuren in haar hengels bengelen en de ramen gebroken zijn. En als het stormt, gromt het hele stuk geslagen huis als een gewond dier dat de strijd weigert op te geven. Grijs en grijs is alles wat je ziet als je naar de bouwval kijkt en weinigen weten van het bestaan omdat het er zo vervallen en zo verlaten bij ligt. Ook het voormalige koetshuis ligt er verlaten en desolaat bij, maar niet in die mate. Het dak is nog heel, maar de grote toegangsdeur is kapot en de kogelgaten zitten nog in de spouwen. Ook is er op diverse plekken door mensen gezocht naar verborgen zaken, want alle kunst is weg en nooit meer teruggevonden. En ook de freule en haar man de hertog zijn spoorloos terwijl ze in en na de oorlog kinderen waren. Het huis was in de oorlog bezet door een divisie van de SS en die had het huis als gevangenis, kantoor en plek waar ze zich konden laten verwennen door hoerige Nederlandse vrouwen die voor een stel nylonkousen hun eigen kinderen verkochten. Het was een

plaats waar alles mogelijk was in die dagen, want de plek in het bos zoals de mensen het huis noemden was alom bekend. Martin loopt door de regen. Hij is de boswachter van het gebied en kende elke boom en ook de zwijnen die in de voormalige tuin kwamen graven en wroeten. Ik moet er binnenkort maar een paar afschieten, want ze zijn met te veel zo lijkt het, denkt hij bij zichzelf. Hij kijkt op een afstand hoe de beer de diepste gaten graaft op zoek naar wortels en grote larven. Hij loopt door, en als hij bij de hoek van het oude pand staat voelt hij dat hij bekeken wordt. Een gevoel van onbehagen kruipt over zijn rug. Het is en blijft een rotplek, bedenkt hij. Maar lang blijft hij niet staan want de beer, het mannetjes zwijn, kijkt naar hem en gromt om te waarschuwen: niet bij de jonge biggen te komen die er in grote getalen omheen lopen. Zeker 12 biggen telt hij. Een zeug en een groot jong en de rest zijn kleine jonge biggetjes, grijs met zwarte strepen. Plotseling keert de beer zich om en komt op Martin af gehold, de bek wijd open met grote gele tanden en klaar om hem aan te vallen. Martin is ongewapend omdat hij er niet op gerekend heeft dat hij zou worden aangevallen door een wild mannetjeszwijn. Het dier lijkt geobsedeerd want het dendert over de slordige voortuin in zijn richting en Martin weet dat het dier hem wil aanvallen omdat hij kennelijk te dicht bij de biggen komt. Hij rent het huis binnen om zich in veiligheid te stellen. De beer, zo heet een mannetjeszwijn, stopt op zo'n twee meter bij hem vandaan. De modder spat in het rond als de beer afremt omdat Martin het vervallen huis binnengegaan is om zich

in veiligheid te brengen. De vloer kraakt onder zijn rubberen laarzen, en hij moet uitkijken waar hij loopt want de plankenvloer kraakt vervaarlijk. Opeens stapt hij door een plank van de gangvloer.

Hij staat er niet bij stil want hij zakt maar een klein stukje weg. Maar hij denkt er verder niet bij na en gaat verder het huis binnen. Maar de vloer draagt overal gewoon zijn gewicht, alhoewel de vloer steeds vervaarlijk kraakt. Hij voelt zich hoe dan ook niet welkom in het vervallen huis. En erger nog, hij voelt zich bekeken en bespied door wat dan ook. Het voelt niet goed. Hij kijkt in het rond en ziet dat er in wat ooit de voorkamer was een frame staat waarin ooit een spiegel gezeten heeft. De kamer is doortrokken van spinnenwebben en door de ramen die er nog in zitten kun je niet meer naar buiten kijken. Zo vies zijn die. Hij loopt het pand door. Het gekke is dat er hier en daar voetstappen te zien zijn in de dikke laag stof op de vloeren, maar het zijn geen schoenafdrukken. Nee, de afdrukken zijn van een tere vrouwenvoet. Het huis laat hoe dan ook een slechte indruk achter op Martin, en als hij buitenkomt is de regen opgehouden en zijn de zwijnen weg en niet meer in het zicht.

Hij zegt tegen zichzelf: 'Ik kom hier nooit meer zonder wapen. Ik had die beer meteen moeten afschieten. Nou hij komt aan de beurt, dat beloof ik hem bij deze.'

Als hij later in zijn jeep zit ziet hij de wilde varkensfamilie de weg oversteken. De beer en de twee vrouwtjes lopen voorop en de biggen komen er als een langgerekt lint achteraan. Als ze uit het gezichtsveld zijn rijdt hij de weg

op waar net de zwijnen overstaken. Er is iets met dat huis en ik ga uitzoeken wat dat is, dat beloof ik mijzelf bij dezen. Even later is hij thuis in zijn houten huis dat in hetzelfde bos staat en pakt zijn geweer van de muur en schuift er zes patronen in.

‘Als die hufter hier bij mijn huis komt, gaat hij eraan. Ik wil niet meer ongewapend het bos in,’ zegt hij wederom tegen zichzelf.

Hij eet zoals altijd alleen want hij heeft geen vrouw kunnen vinden die met hem zo afgelegen wil leven, dus heeft hij besloten om vrijgezel te blijven. Na het eten stookt hij de open haard op en rookt een pijp en gaat de krant lezen, niet wetend dat hij ook thuis bespied wordt. Niet door een wild zwijn maar door iets anders.

02 - ZWIJNENKWIJL

Wie of wat hem bespiedt, weet hij niet. Maar hij voelt dat er iets is, alleen weet hij niet wat.

Hij gaat naar buiten om hout te pakken voor de open haard en kijkt een beetje angstig om zich heen, net of hij wat verwacht. Hij schrikt zich te pletter als een vleermuis vlak langs zijn hoofd een knerpend geluid maakt alsof die een motvlinder doormidden bijt.

‘Er is iets verandert sinds vanmiddag bij het huis,’ zegt hij tegen zichzelf en hij weet niet wat. Hij gaat bij de haard zitten en valt in slaap. En dan krijgt hij die droom die hij al een paar keer droomde van die vrouw in dat witte gewaad waar hij in feite dwars doorheen keek maar niets zag, alleen haar heldere blauwe ogen waren heel goed zichtbaar. En als hij die nacht laat naar bed gaat, komt die droom terug. En nog helderder zijn die blauwe ogen en diep als meren, bodemloos diep. De hele nacht blijft hij van haar dromen maar hij kent haar niet. Hij heeft haar nooit levend ontmoet en heeft geen idee wie ze is, maar ze is nu voor de vierde keer in zijn dromen verschenen. De volgende dag gaat hij in de vroege het bos in om de beer te schieten. Hij moet dat zwijn schieten voordat hij een bezoeker of wandelaar aanvalt, want dat zal hij zeker doen. En bij dat roedel andere biggen zit vast nog wel een mannetje dat over enige maanden geslachtsrijp is en de taak van de beer kan en zal voortzetten. Hij besluit om

lopend de weg te gaan waar hij gisteren met de jeep reed. Hij loopt het hele traject dat hij gisteren met de jeep deed en ziet dan langs de weg de grove sporen van het zwijn met daarnaast voetstappen van een bevallige dames- of meisjesvoet die in dezelfde richting gaat.

‘Wat een rare combinatie, een afdruk van een blote voet naast de grote klauw van het mannelijke zwijn,’ merkt hij op.

En gekker nog, verder geen spoor van de ander varkens. Hij loopt nu zowat een uur en komt bij het verlaten landhuis waar alles hetzelfde is als gisteren waar ook geen sporen of voetstappen te vinden zijn. Door het hoge gras op het veld voor het huis is het onmogelijk om sporen achter te laten, maar toch gaat Martin nog een keer extra kijken of hij iets terug kan vinden. Dat bleek niet het geval. Hij vindt vage sporen bij het koetshuis. En als hij daar binnenloopt valt zonder dat hij het wil een van de grote deuren uit de halfvergane scharnieren en krijgt hij het zware gevaarte bijna bovenop zich.

‘Daar moet ik niet wezen. Te gevaarlijk. Ik zal er borden met “instortingsgevaar” ophangen of misschien beter nog de gemeente vragen het oude hok te slopen’, zegt hij hardop.

Hij noteerde zijn gedachten over de enge ijzige plek en gaat op een steen zitten waar ooit de fontein op heeft gestaan. Er is iets hier, maar wat? Hij probeert nu te kijken wat de positie van het huis is ten opzichte van de zee. Hij kijkt naar het huis achter hem en ziet dat er op een van de vier schoorstenen geen kap zit en op de andere drie wel.

Dus dat valt op. Hij ziet ook dat de ontbrekende kap zich aan de zuidwestkant van het huis zou moeten bevinden, ten opzichte van het noorden. Hij staat op en schouderd zijn geweer en wil weglopen als opeens die beer recht voor hem uit de bosjes komt rennen, net als hij zijn geweer niet schietklaar heeft. Weer rent hij het huis binnen, net als de vorige keer. Maar nu valt hij over de gebroken plank waar hij de vorige keer doorheen stapte maar die niet diep leek. En weer blijft het zwijn op zo'n twee meter van de voordeur staan, net of het dier het pand niet binnen durft of kan. Martin ligt even languit op de grond maar draait zich om om het dier te schieten dat hem zojuist de stuipen op het lijf joeg. Hij krabbelt overeind en voelt dat zijn knie kapot geschaafd is en eerst kijkt hij of het niet erger is dan het voelt. En gelukkig valt het allemaal mee. Weer keek hij naar die vreselijke muil met die vaalgele tanden die niet blikkerden van schoonheid maar viesgeel waren met bruine strepen. De rondstaande hoektanden waren immens voor dit dier, zeker 15 tot 20 centimeter in het rond. De roze tong en zachte met ruw haar behaarde lippen van het bosmonster had hij dit keer van heel dichtbij gezien en hij was eraan ontsnapt. De zwarte kraalogen hadden hem brutaal aangekeken, zo van: kom maar, ik vreet je op met je geweertje. Zo had het machtige dier hem aangekeken.

Hij staat nu en laat zijn knie voor wat het is en loopt rechtsaf om het huis heen in de hoop de beer nog te treffen, maar die is weg. Ook nu weer zonder sporen omdat overal het gras zo hoog is dat het geen afdrukken

meer doorlaat. Hij loopt om het hele huis heen en hoort in de verte het knorren van de biggen, maar de beer hoort hij niet want die maakt meer herrie dan de hele kudde varkens.

‘Dit beest gedraagt zich als een soort herdershond, een soort getrainde waakhond die plekken op het erf bewaakt en afschermt. En als dat lukt, gaat hij ergens heen. Maar waar?’ vraagt Martin zich hardop af.

Hij gaat, als hij het huis omgelopen heeft, nog een keer naar binnen om te zien waar hij over gevallen is. Het blijkt een verrotte plank te zijn, terwijl het gek genoeg niet vochtig is in die gang.

Er ligt een betonnen vloer in waar waarschijnlijk het hele huis op gebouwd is, en daar besteedt hij verder geen enkele aandacht aan. Hij gaat de trap op naar de eerste verdieping en kijkt of hij voetstappen kan vinden op de trap, maar die zijn er niet. Overal is het behang kapot. Het zware leerbehang lijkt zichzelf te willen ontdoen van de muren, want overal hangt het halfweg de houten of stenen wanden. De ramen zijn allemaal kapot en de houten zonneschermen zijn vaal. Hij ziet bij het raam aan de zuidwestkant opeens weer twee voetstappen die uit het niets lijken te komen. Slechts twee voeten bij het raam die over het duingebied tot ver langs de kust kijken. In het raam op de westkant staan geen voetafdrukken en die kant is ook niet opgekeken. Opeens valt hem iets op, en zegt: ‘Als ik heel goed kijk, zie ik mijn huis daar aan het einde links liggen.’

En hij tuurt en tuurt net zolang tot hij het in het bos verstopte huis ziet. Er komt rook uit de schoorsteen en hij is niet thuis. Dat vindt hij gek.

‘Er is toch maar één zo’n huis daar in het bos of is er nog eentje? Het moet niet gekker worden. Ik ken mijn eigen bos toch, ik ben de enige met een huis daar,’ vraagt hij zich hardop af.

Hij kijkt goed of hij iets ziet wat hij eigenlijk over het hoofd ziet, want er moet wat zijn hier. Maar hoe zit het met dat varken? En met die voetstappen en sporen in het zand naast het bospad? Opeens is alles verdacht en hij bedenkt dat hij dat nu eens haarfijn gaat uitpluizen, tot op de bodem om zo te zeggen. Er hangt een spiegel in de kamer waar hij nu is, het is de kamer aan de kant van de stallen en het koetshuis. Hij loopt erheen. Het is geen grote spiegel maar één van ongeveer dertig bij veertig centimeter. Hij ziet dat er iets in reflecteert, dus moet het haast wel een spiegel zijn. Hij loopt erheen en ziet de schitteringen van de reflectie in het glas. Maar als hij ervoor staat, ziet hij zichzelf niet en is de spiegel een lijst met een stuk blank glas erin waar niets in te zien is en waarschijnlijk een pentekening of aquarel heeft bevat. Hij schrikt ervan, want even denkt hij dat hij niet spiegelbaar meer is en veranderd is in een onzichtbaar wezen. Vanbinnen schrikt hij zich toch wezenlijk. Het is vreselijk bij die gedachte; die vleermuis, die voetstappen, de opgevreten nachtvlinder. Opeens telt alles mee. Martin mompelt: ‘Ik ben verdomme straks bang voor mijn eigen voetstappen. Dit gaat niet goed. Ik moet die beer

schieten. Desnoods doe ik het eigenhandig, maar dat beest moet hier weg. Hoe eerder hoe beter.'

Hij loopt van de krakende trap af. Op de heenweg waren er geen voetstappen in het stof, maar nu ziet hij overal voetstappen in het stof en niet alleen kleine tere vrouwenvoeten. Ook grote van een reus. Zo lijken het zeker voeten van maat 50 of misschien wel 52. Maar hij heeft er niets van gehoord of gezien. En bij hem kraakt elke trede, en bij de reus heeft is er niet eens het kleinste geluidje geweest. Hij vraagt zich af wat er met hem zelf aan de hand is.

'Ik zou niet weten hoe dat in Godsnaam kan. Op de heenweg alleen stof, alleen voetstappen onder het raam van de bovenkamer. Geen sporen in de kamer zelf.'

Als hij op de plankenvloer van de gang staat loopt hij voorzichtig naar de voordeur die openstaat en kennelijk al jaren in dezelfde stand staat. Hij loopt erlangs en ziet geen voetstappen, want daar heeft hij zich op gefixeerd. Zodra hij de voordeur achter zich heeft, valt die als het ware achter hem op de grond. En het is net of die deur hem weg wil jagen, weg van die onheilsplek. Maar wat is er toch aan de hand? Er is geen antwoord denkbaar. Eerst de deur van het koetshuis en nu weer de voordeur. Het is net of het huis hem er niet wil hebben. Hij loopt weer naar de plek waar de fontein gestaan heeft en dan hoort hij weer het gebrul van de beer, het mannetjeszwijn dat angstaanjagend schreeuwt en hem het gevoel geeft dat hij daar weg moet. Maar hij kan niet weg, zijn voeten willen hem niet dragen. Blauwe mist stijgt op uit de grassprietten

op de grond waar Martin zit en hij valt in slaap. En als hij later wakker wordt, kijkt hij op zijn horloge en ziet hij dat de tijd bijna vijf uur verschoven lijkt.

Heb ik vijf uur zitten te maffen, vraagt hij zich af. Hij voelt dat hij heel erg moet plassen, zo erg dat hij het bijna in zijn broek doet. Hij laat zijn geweer voor wat het is en loopt naar de buitenmuur van het huis om daartegenaan te plassen. Hij plast tegen de buitenmuur en er lijkt geen einde aan de watervloed te komen tot er eindelijk een einde is. Hij loopt naar het grasveld waar hij zijn geweer heeft achtergelaten en pakt dat op. Martin vraagt zichzelf af: 'Hoe kan ik nou in slaap vallen? De dag is bijna om en waarom heeft dat zwijn mij niet aangevallen?'

Het zijn vragen waar hij geen antwoord op krijgt en waar hij ook de tijd niet voor heeft omdat uit de bosjes voor hem het grote woeste everzwijn de aanval op hem opent. Hij kan niet naar de voordeur want dat is eruit gevallen en verspert de ingang. Dus moet hij zijn geweer gebruiken wat hij liever niet doet, maar dit keer moet het. Het monsterlijke dier is op zo'n twintig meter nu en Martin legt rustig aan. Ooit schoot ik in Noord-Amerika een bergleeuw op dezelfde manier, bedenkt hij. Maar dit is geen Noord-Amerika en dit is geen bergleeuw. Dit dier is vele malen gevaarlijker want een bergleeuw zal nooit een mens aanvallen zonder aanleiding. En een everzwijn valt alles en iedereen aan als er jongen in de buurt zijn. Nog vijftien meter, Martin heeft zijn wijsvinger op de trekker gelegd en dan op tien meter voor hem haalt hij de trekker over. Klik zegt het geweer en weer klik. Het wapen wil niet